

самия руски императоръ, за да се търси закрила и справедливостъ. Следъ като излага, какъ князь Горчаковъ го билъ поканилъ „да участвува въ набора на волонтиритѣ, безъ да се гледа на гражданската му служба като градски лѣкарь съ 80 рубли заплата и на другитѣ му частни интереси, които му носили малка или голѣма полза“, Селимински съобщава, че захвърлилъ службата си и се предалъ съ пълна радостъ на великата идея, отъ ноемврий 1853 г. „Първи мой дългъ и работа бѣше старанието ми да образувамъ въ Букурещъ Български комитетъ, а въ другитѣ влашки и молдовски градове — комисии за облекчение въ формирането на волонтери“. Отъ князь Горчакова той получилъ поръчка да преговаря по тѣзи въпроси съ генералъ Саллосъ, главенъ началникъ на всички волонтери. И така отъ ноемврий с. г. му било дадено „правото не само за надзоръ и управление на волонтеритѣ отъ 2 разредъ, който билъ съставенъ само отъ българи изъ градоветѣ Браила, Галацъ, Бузео и Фокшанъ, но и правото да се грижи за намиране на временни квартири и за раздаване на заплатитѣ и съестнитѣ припаси дотогава, докато тѣзи волонтери не постѣпятъ по особена заповѣдъ на князь Горчакова въ командата на генералъ Лидерсъ подъ Силистра“. Следъ идването на турскитѣ войски въ Влашко, Селимински билъ принуденъ да бѣга въ Русия, безъ да има възможностъ да вземе съ себе си документитѣ и квитанциитѣ си, за провѣрка на смѣткитѣ си на генералъ Саллосъ. Отъ друга страна и Саллосъ не разглеждалъ съ другитѣ лица смѣткитѣ си относно волонтеритѣ никога, подъ предлогъ на неразположеностъ, докато си заминалъ за Петербургъ. Понеже на връщанитѣ се въ Русия иностранны поданици се правѣли голѣми затруднения, Селимински моли сега за защита — предвидъ на 60-годишната си възраст и на загубата на ромънската си служба. Още докато е билъ въ Русия, той е молилъ на 22 юлий 1856 г. Главния щабъ на II армия за това. Сега той моли Императора да даде заповѣдъ на генералния консулъ въ Влахия, или на консула въ Галацъ, да се занимаятъ съ представенитѣ отъ Селимински книжа, за да разследватъ смѣткитѣ му относно волонтеритѣ, понеже той не може повече да пази у себе си тѣзи документи, нито пъкъ може да ги унищожи.

Все по това време, на 21 май 1858 г. Селимински отправя и друго прошение до Императора въ Петербургъ, отъ Браила.